

BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE

DEV-GENÇ

Devrimci Gençlik
Dernekleri Federasyonu ve
İki Yılı

TUSTAV

56-38

BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE

DEV-GENÇ

Devrimci Gençlik
Dernekleri Federasyonu ve
İki Yılı

TÜSTAV

İŞÇİ VE SOL HAREKET
KÜTÜPHANESİ

TÜSTAV

Sayı No :

Raf :

Sahibi: İbrahim Bingöl

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Selçuk Ilgaz

Yönetim Yeri : Alemdar mahallesi Bestekar

Osman sok. No. 7/1 Divanyolu-İst.

Basıldığı tarih: Temmuz 1978

DGDF'NİN İKİ YILI

Demokratik Kitle Örgütlerine Bakış tarzımız :

Ülkemiz sol hareketi içindeki dağınıklık, keşmekeş bütün boyutlarıyla ülkemiz gençlik hareketine de yansımıştır. Dar grupçu anlayışlar gençlik örgütlerinin kuruluş ilkelerinde ilkeleştirilmiş, bu hizipçi anlayışlara haklılık kazandırabilmek için sözümüzü dünya daki sosyalist hareketinin bugünkü durumuna ve ülkemiz şartlarına uygun orjinal teoriler geliştirilmiştir.

Ülkemiz devrimi hakkında doğru devrimci bir bakış açısına sahip olmayan bir hareket doğal olarak doğru bir çalışma tarzı ve örgüt anlayışına da sahip olamaz. Ülkemiz devrimini çıkacak bir ABD-SSCB arasındaki savaştan bekleyen veya SSCB olmaksızın devrimin olmayacağını zannedenler kurdukları demokratik örgütlere bu çarpık bakış tarzlarını ilkeleştirerek Marksizm-Leninizm adına sistemleştirip kabul edilmesi gereken en temel kural olarak koymuşlardır. Bizim tüm bu revizyonist siyasetlerle ve cuntacı, pragmatist gruplarla ayrıldığımız en temel nokta ülkemiz devrimine bakış açısındaki farklılıktan kaynaklanmaktadır. Bu farklılık giderek bütün konularda olduğu gibi demokratik kitle örgütlerindeki çalışma tarzı ve demokratik kitle örgütlerinden ne anladığımız konusunda da kendini göstermektedir.

Demokratik kitle örgütleri sistemin kaçınılmaz olarak yarattığı toplumdaki muhtelif sınıf ve tabakaların arasında meydana gelen farklılığın tabii bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Gelişen çarpık kapitalist üretim ilişkileri ülkemizde de menfaatleri oligarşi ile çelişen sınıf ve tabakaların her geçen gün kötüye doğru giden sosyal ve ekonomik durumlarını bir nebze olsun düzeltmek için örgütlenmelerinin objektif ortamını meydana getirmiştir. Bu örgütlenmeler hayatın muhtelif alanlarında değişik örgütlenme biçimlerini beraberinde getirdi.

Demokratik kitle örgütleri genel olarak bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine bağlı, temsil ettikleri kitlenin ekonomik-demokratik talepleri platformunda mücadelelerini sürdüren örgütlerdir. Demokrasi mücadelesi burjuva demokrasinin sınırlarını genişletme doğrultusunda olan bir mücadeleye göre biçimlenmez. Demokrasi mücadelesi özünde iktidara karşı olan bir mücadeledir ancak işçi sınıfının partisi öncülüğünde yürütülebilir. Demokratik kitle örgütleri demokrasi anlayışını bu şekilde kavrayıp bu amaca hizmet edecek bir şekilde mücadelelerini sürdürürlerse ancak o zaman başarılı olabilirler. Demokratik kitle örgütlerinin çalışmaları yalnızca ekonomik - demokratik mücadele ile sınırlı tutulamaz, çünkü bu örgütler demokrasi mücadelesinin bir parçasını teşkil ederler ve toplumdaki baskı unsurlarıdır. Demokratik kitle örgütleri temsil ettikleri kitleyi mücadelenin bütün yöntemleriyle demokrasi mücadelesine kazandırmaya çalışıp ekonomik - demokratik mücadeleyi de buna göre biçimlendirirler. Demokrasi mücadelesi ne demokrasinin sınırlarını genişletmek, ne de demokratik örgütlerin başlıbaşına hiçbir siyasi organizasyona tabi bir siyaset belirlemeden yaptıkları mücadele değildir.

Ülkemizde gençlik örgütlerinin de mücadelesi bu perspektifle değerlendirilmelidir. Gençliğin bağımsızlık, demokrasi mücadelesi ülkemiz devrimine hizmet eden bir anlayışla değil de, «demokrasinin sınırlarını genişletme» olarak kavrandığında, verilecek mücadele kaçınılmaz olarak hangi renkten olursa olsun revizyonizmle sonuçlanır. Demokratik gençlik örgütleri mücadelelerini demokrasi mücadelesine hizmet edecek şekilde yönlendirirler. Ama bu yönlendiriş ve tabi oluş esas itibarıyla işçi sınıfının politik mücadelesine göre biçimlenir ve ona tabi olarak gelişim gösterdiği zaman gerçek amacı-

na ulaşabilir. Demokratik kitle örgütlerinin kendi eylem alanlarında uygun bir şekilde biçimlenen yapıları vardır. Anti-faşist, anti-empyralist ilkeler doğrultusunda en geniş kitlelere açıktırlar. Örgütsel oluşum seçimle sağlanır. Ekonomik-demokratik mücadelede yer alan kitleler aşağıdan yukarıya ortak oldukları sorunlarda bu sorunlara çözüm getirebilmek için biraraya gelirler ve örgütün çatısı altında birleştiğinde yukarıdan aşağıya bir hiyerarşi sağlanır. Örgüt demokratik merkezizetçilik ilkelerine uygun olarak çalışır ve demokratik kitle örgütünün başarılı bir şekilde çalışmasını sağlayabilmek için yönetimde homojenlik esasları aranır.

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonuna Gelineye kadar :

Ülkemiz gençliğinin anti-empyralist, anti-faşist mücadelede (demokrasi mücadelesinde) tüm yeni-sömürge ülkelerde olduğu gibi önemli bir yeri vardır. Ülkemiz devrimci gençliğinin bize bıraktığı mirası olan; zengin mücadele pratiği ve fedakârlığı bunun açık bir kanıtıdır. Geçmiş gençlik mücadelesine kabaca baktığımızda hemen fark edilen olgu DEV-GENÇ'i anti-empyralist mücadelesi bugünkü gençliğe halâ önemli örnekler ve somut hedefler gösterebilmektedir. Değişen bazı şartlar bazı mücadele örneklerini kendi değişkenliğiyle birlikte daha değişik boyutlara doğru götürebilirler. Bugün de böyle olmuştur. Bugünün somut şartları gençliği daha değişik mücadele yöntemleriyle karşı karşıya bırakmıştır. Bugün gençliğin karşı karşıya bulunduğu mücadelenin ağırlık merkezi; anti-faşist mücadeleyi örgütlenme ve faşizme karşı mücadeleyi gençlik kitlesine doğru kavratmaktır. 12 Mart öncesi ağırlıkla gençliğin eylemleri anti-empyralist bir görünümdeyken özellikle 1973'den sonra bu mücadele anti-faşist bir görünüm kazanmıştır (fark özde bir fark değildir).

12 Mart açık faşizm döneminde oligarşi devrimciler ve halka karşı yoğun bir baskı ve şiddet politikası

uygulamış bunun sonucunda devrimciler geçici bir yenilgiye uğramışlardır. (Bu yenilgi örgütsel bir yenilgidir.) Öncüleri yenilgiye uğrayan halk da pasifikasyon ve tenkil politikasının devamı olarak sindirilmiştir. Devrimcilerin oligraşinin tüm saldırıları karşısında ideolojilerini hayata geçirmede ve doğru devrimci eylemi başarıyla sürdürmelerindeki kararlılıkları geniş yığınlar üzerinde büyük bir sempati yaratmıştır. (Bu sempati silâhlı propagandanın başarısıdır.) Bu sempati yalnızca kahramanlara duyulan bir hayranlık değil, emekçi kitlelerin kurtuluşunun yolunun artık kitlelerce kavranmaya başlamasının bir sonucu olarak değerlendirilmelidir.

Devrimcilerin yenilgisi sonrasında belli anlamlarda pasifize edilen kitleler 73 seçimlerinden itibaren hayatın hemen hemen her alanında tekrardan kıpırdanmaya başladılar. Yenilgi dönemlerinin sonrasının dünyanın her yerinde olan özelliği, devrimci kadrolar üzerinde yılgınlık, karamsarlık sonucundan oportünizmi ve revizyonizmi doğuran gelişimdir. Ülkemizde de böyle olmuştur. Kendini solcu olarak kamuoyuna lanse eden kimi yazar, gazete, dergi hemen hemen bütün sütunlarını revizyonizme kan verecek yazılarla doldurmaya başladılar. Bunun en somut örneği de o dönemde gelişen bugün de halâ varlığını sürdüren provakasyon mantığıdır. Tüm bunlara rağmen doğru devrimci hareket geçmişin mücadelesinden dersler çıkararak korkuyu ve ihaneti gören bir rota izleyerek yeniden filizlenmeye başladı. Bu anlamda gençlik içerisindeki örgütlenmeler başlar. İYÖKD, ADYÖD vb.. Daha sonra TSİP, Kitle, Kıvılcım vs. gibi revizyonistlerin propagandalarının etkileri kısa zamanda pratik içinde kendini gösterdi. Fakat muhtelif yerlerde kurulan demokratik gençlik örgütleri doğru bir siyasetin uygulamaya çalışıldığı yığın örgütleri olma özelliklerini bütün olumsuzluklara rağmen korudular. Ama bu dönemde daha rayına oturmuş sistemli bir politikadan bahsetmek doğru olmaz Bununla birlikte

mücadelenin boyutlarının yükselmesiyle devrimcilerin sosyal pratiğe müdahale etmeleri kendini hissettirmeye başlamıştır. Bu arada legalitenin de yaygınlaşmaya başlamasıyla o zamana kadar bir türlü ortaya çıkmayan birçok şöhreti tekrar ortaya çıkarttı. Ve o dönemde kurulan demokratik örgütler birçok siyasetin karmaşık bir şekilde bir arada bulunduğu devrimcilerin insiyati-finde, yeni örgütlenmelere gebe kuruluşlar oldular.

Devrimci gençlik hareketi teorik ve pratik olarak tüm dağınıklığına rağmen 1974-75 dönemlerinde anti-faşist mücadelede yerini aktif bir şekilde almayı başardı. Bu başarı geçmişten hiç kuşku duymayan halkının mücadelesinde hiçbir fedakârlık yapmaktan kaçınmayan tüm militanların verdikleri kararlı mücadele ile sağlanmıştır. Bu pratik ve belli anlamlarda teorik mücadele süreci bütün yetersizliğine rağmen revizyonist ve oportünistlerin gerçek yüzlerini bir anlamda da olsa açığa çıkarmaya yetti. Bu arada Devrimci Hareketin bu kadar güçlü gelişip yaygın bir kitle desteği bulması karşısında şaşırın «eskiler» kafalarında oluşan pasifist yılgınlık teorilerini ortaya attılar. Yılgınlığın teorisini yapanlar gençliğe «ihtilâlcilik»ten bahsettiler. «Doğmatik olmamak lâzım, geçmişi doğru kavramak lâzım, geçmişteki hatalarımızı tekrarlamayalım» gibi genel geçer laflarla «geçmiş devrimci bir tarzda» aşma önerilerinde bulundular. Tüm bunlar yapılırken gençliğin aktif yönüne de hitap ederek bu düşüncelerine net bir açıklığı uzun müddet getirmediler. Bunlar daha sonra her bölgenin kendi şartları içinde verilen ideolojik mücadelelere dayanamayıp kitle örgütlerinden ayrılıp kendi tekkelerini kurup tek mücadele aracı haline getirdikleri gazeteler etrafında kümeleştiler. (Militan Gençlik, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu vs.) Mücadele bu oportünistleri de, onların kaypak siyasetini de aşarak bir müddet sonra Devrimci Hareket hakkında düşündükleri «dil altındaki baklayı» çıkarttırmayı başardı. Bir

tarafından ihtilâlcî görünüşte «sol» çıkışlar yapan, ama hem teorisi hem pratiğiyle sağ olan bu gruplaşmalar olurken, diğer taraftan da yılgınlık döneminin ikinci ürünü olan SBKP'nin Türkiye temsilcileri, revizyonistler boy göstermeye, kitleleri «bunlar goşisttir, maceracıdır» gibi ucuz suçlamalarla kendi yanlarına çekmeye çalıştılar. Tıpkı ötekiler gibi bunlar da işe geçmiş harekete saldırmakla başladılar. Ve sonunda tıpkı onlar gibi kendi tekkeleri olan örgütlerini ve kendi tekkelerinin sesi olan dergilerini kurup mücadeledeki gerçek yerlerini aldılar. (İGD, İlerici Yurtsever Gençlik)

Devrimci Gençlik hareketi geçirdiği bu olumsuz deneylerle kendi teorisine daha sadıkça sarılmasının bir zorunluluk olduğunu öğrendi ve şu gerçek her zaman bir kere daha kendini gösteriyordu ki; mücadele her soydan oportünizm ve revizyonizmden arınarak, güçlenip geliştirecektir. İşte, Türkiye'nin muhtelif yerlerinde kurulan ilk demokratik gençlik örgütleri bu ayrışmanın, doğru pratiğin ve teorinin ortaya çıkıp sınanmasının bir alanı oldu. 1971 döneminde DEV-GENÇ Hareketinin de böylesi süreçlerden geçtiğini hatırlamakta yarar vardır. DEV-GENÇ'in mücadelesi de oportünist akımları ortaya çıkarmış, doğru pratiğin ve teorinin oportünizmden ve revizyonizmden arınarak ortaya çıktığını hayat göstermişti. Devrimci saflardan TİP ve PDA'nın elenmesi bunun en açık bir örneğidir.

— DGDF'NİN KURULMASI —

Devrimci Gençliğin mücadelesi birçok cephede oligarşi ve onun uzantılarıyla devam eden bir savaş süreciydi. Bir yandan oligarşinin resmi ve sivil faşist güçlerine karşı gençliğin mücadelesi yükseliyor; diğer yandan bu mücadele revizyonistlerin hayattan kopuk teorilerini ve gerçek niyetlerini açık bir şekilde kitlelerin gözleri önüne seriyordu. Bu süreç aynı zamanda pratik içinde sınanmış kadromsu unsurların ortaya çıkmasını, kaba bir şekilde de olsa doğru bir siyasetin kurallarının

ne olması gerektiğini ortaya koyuyordu.

Ülkemizdeki tüm gençlik kesimini kapsayacak şekilde yapılan bir çağırı ile başlayan tek kitle örgütü yaratma çalışmaları belli tartışmalara yolaçtı. Bu tartışmalar oportünist ve revizyonist fraksiyonlar tarafından amaçlarından saptırılarak tek kitle örgütü çalışmalarına katılmamak için gerekçesiz karşı çıkışlarla uzatılmaya çalışıldı. Ama mücadeleyi sürdürmeye azimli olan devrimci gençlik kendi örgütlenmesini doğru devrimci teori ve pratiği üzerinde kurmayı başardı. Bunun neticesinde gençliğin tek kitle örgütü DGDF kuruldu. Bu gelişen olaylar dizisi bize şunu kanıtlamıştır : Faşizme karşı savaşmak niyetinde olanlarla bu mücadeleden uzak durmanın teorisini yapanlar ayrılmışlar, bu ayrışmada ülkemizdeki temel siyasi görevlere bakış açısı ve ona uygun gençliğin örgütlenme anlayışı turnusol vazifesi görmüştür. Dergilerinde ve pratik tavırlarında birbirlerine düşmanmış gibi görünenler şu temel ilkelerde birleşmişlerdir. «Uslu drun faşizm gelir, bu örgüt stili niz kendini parti gören maceracı bir mantıktan kaynaklanmaktadır.» İşte görünüşte birbirlerine düşmanmış gibi görünen muhtelif fraksiyonlar değişik avazlarda aynı şarkıyı söylüyorlardı.

Faşizme karşı gelişen mücadele hayatın her alanında birden büyük gelişmeler kaydetmiştir. Ekonomik ve siyasi bunalım içinde olan oligarşi bu durum karşısında çareyi halka kan kusturmakta bulmaktadır. Devrimci savaşta yerlerini yenilerine bırakan birçok insan düşmektedir. Faşizme karşı mücadele yöntemleri kendi gelişimine yeni yeni zenginlikler katarak hızla gelişmektedir. Her yerde örgütlenen mitingler, yürüyüşler, muhtelif protesto eylemleri sadece potansiyel anlamda da olsa faşizme karşı bir çıkışın belgesidir. Artan terör ve katliamlar devrimcilerin direncini kırmayıp tersine daha güçlü ve bilinçli bir şekilde karşı koymalarının gerekliliğini herkese kabul ettirmiştir. Bu durum karşısın-

da Devrimci Gençlik hareketi de daha örgütlü disiplinli ve birleşik bir güç olmak zorundaydı. Ama başından beri kendi içinde belli sağlıksızlıkları taşıyarak kurulmuş olan DGDF mücadelenin bu kadar zor olması karşısında başarılı bir mücadele sürdürdüğü, ve kendi siyasal anlayışına uygun bir kadro çalışması, yapıp belli bir programla hayata uyguladığı söylenemez.

DGDF iki yıl içinde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yerini almaya çalışarak gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinde doğru bir bakış açısıyla örgütlenmesine çabaladı. Mücadele ne kadar kendiliğinden olursa olsun DGDF anti-faşist mücadelede en kararlı bir şekilde yerini almıştır. Örgütümüz bunları yapmaya çalışırken nerelerden geçtiği, neden istenen hedeflere ulaşamadığı bugünkü olumsuz durum neden meydana geldi sorularını cevaplamadan daha açık bir ifade ile bir özleştiri süzgecinden geçmeden yarına geçilemez.

— DGDF'İN MERKEZİ - ÖRGÜTLÜ ÇALIŞAMAMASININ NEDENLERİ NEYDİ —

Genel olarak istenen hedeflere varmamızı engelleyen nedenler şöyle sıralanabilir: Ülkemiz gençliğinin suni bir kamplaşmanın içinde çok başlı bir dağınıklık içinde olması, oligarşinin en ufak bir atılım karşısında bile telâşa kapılıp ezmeye çalışması, en önemlisi de «Devrimci Gençlik» ve «Devrimci Yol» hareketinin sistemli bir programı, kadro anlayışı ve çalışma tarzı anlayışından yoksun oluşudur. (*) Diğer iki neden bizim dışımızdaki oluşan unsurlar iken üçüncü neden ise başarı-

(*) Daha doğrusu DG ve DY hareketinin Ankara hizbi temsilcilerinin kendi programlarını uygulama çabası içinde olmalarının (kişilere kadar yansıması! Ankara ikametgahlı insanların görev alması) çalışmaları saptırdığımızı söyleyebiliriz. Bu günkü durum bunun kanıtıdır.

lı çalışmamızı engelleyen en önemli nedeni teşkil eder. Şimdi bunları sıralayalım:

a) Yönetimin sağlıksızlığı: Yönetim kuruluna seçilmiş olanlar belli yetenekleri göz önüne alınarak kolektif bir çalışmayı sağlamak üzere seçilmiş kişiler değildi. Bu savunulamayacak olumsuz durum acısını hemen birkaç toplantı sonra göstermeye başladı. Yönetimi meydana getiren kişilerin gençlik hareketi karşısındaki tecrübesizliği gençliği örgütleyip yönlendirmede her zaman bir engelle karşılaşmalarına neden oluyordu. Yönetim bu subjektif yapı bozukluğunu giderici lafta birçok kararlar almasına rağmen kendisini teorik ve pratik olarak ilerletip yetkinleştirici olumlu adımları atmadı.

Yönetim kurulu üyeleri kendi aralarında ideolojik bir birliğin varolduğuna sadece inanç düzeyinde inanarak beraber iş örgütlemeye çalışmalarına rağmen ideolojik birliğin aralarında ne denli varolduğu konusu da tartışılmalıydı. Çünkü MYK üyeleri hiç olmazsa kendi aralarında teorik olarak olsun belli konularda tartışıp birbirlerini ilerletici bir yer dahi bulamamışlardı DGDF'in kurulduğu günden beri yönetimin kalacağı bir yer, hemen buluruz demelerine rağmen «büyük hareket» olduğu iddiasında olanlar tarafından bir türlü sağlanamamıştır. «Kadrolar olanakları yaratır» tekerlemesiyle geçirtilen bu sorun ve buna bağlı birçok sorunlar MYK üyelerinin kişisel gayretleriyle, oluşturabildikleri kişisel arkadaşlıklarla çözmeye çalıştıkları sorunlar olarak sonuna kadar kaldı. Görünüşte büyük kitleleri kucaklayan bir örgütün en üst yöneticileri olan MYK üyelerinin kalacak bir yerlerinin dahi olmaması acı ama gerçek bir olgu idi.

b) **Kollektif çalışma** MYK, kolektif bir anlayışla kendi içinde disiplinli ve belli bir programı olan ve programa göre çalışmalarını devam ettiren bir anlayışı hayata geçirememiştir. Bu genelde siyasi hareketimizin bizim üzerimize yansımış olan kaçınılmaz bir olumsuzlu-

ğu idi Hemen hemen günlük kırtasiye işleri içinde kaybolup genellikle kitle hareketlerinin peşinden gitme, pratiğe doğru bir perspektifle bakış açımızın olmayışından kaynaklandığı da açıktır. Siyasi hareketimizin ulaştığı olumsuz nokta biz kadromsu unsurları da aynı şekilde etkilemiş, olaylara yaklaşımımızda, çalışma tarzımızda bizi edilgen bir duruma düşürmüştür. MYK'yı oluşturanların bir kısmının daha sonra hizip karakteri gösteren Devrimci Yol dergisi önderlerine daha yakın olmaları birçok kararın Devrimci Yol Dergisi önderleri tarafından alınıp bize dikte ettirilmeye çalışılmasında aracı duruma düşmelerine neden olmuştur. Bu durumda MYK içinde dönem dönem huzursuzluklar çıkmış, kolektif yapısı zaten olmayan yönetimi daha da karamsarlaştırıp dağıtmıştır. Yönetim kuruluna yapılan bu dışarıdan müdahaleler bazen öyle uç noktalara varmıştır ki; DEV-GENÇ'in demokratik kitle örgütü niteliği, örgütsel bağımsızlığı «iradi müdahale» kisvesi altında çığnenmiştir. Bir partiye bağlı olarak çalışan bir örgütün bile siyasi bağımlılığının yanısıra örgütsel bağımsızlığının olması gerektiği ilkesi tamamen unutulmuş partileşme sürecindeki bir hareketin siyasi olarak bir olduğu demokratik örgütlerle nasıl bir ilişki içersinde olması gerektiği hiçbir zaman gerçek anlamı ile kavranamamıştır. (Bu sorunu daha açık bir şekilde kadro çalışması bölümünde açacağız.) MYK'yı oluşturan arkadaşların seçiminde yapılan yanlışlık (daha sonra gelişen olaylar göstermiştir ki, kadrolara bakış tarzı yönetim kuruluna edilgen insanların seçilmesinin kaçınılmaz bir sonucudur ki (Ankara hizibi için) belli arkadaşları özellikle edilgen olmaktan kurtaramamış yapılacak herşeyi dışarıya danışarak, dışarıdan icazet almadan hiçbir iş yapamayan (bir duvar gazetesinin yazılmasında bile) fonksiyonsuz ve etkisi olmayan insanlar durumuna sokmuştur. Bütün bu olumsuzlukların sonucu olarak yönetim kurulunda kolektif çalışma-

nın yerini bireysel çalışmalar almış, herkes kendi anlayışı, yeteneği ve etkinliği doğrultusunda karşılıklı eleştiri-özleştirme mekanizmasının yürümediği kendiliğinden iyi niyete kalmış bir çalışma yürütmüştür. Aralarındaki işbölümü de kâğıtta kalan, yönetim kurulu, bir şeyi bazen herkesin yaptığı, bazen de mutlaka yapılması gereken birşeyin hiçkimsenin yapmadığı bir tarzda çalışmasını yürütmeye çalışmış, basına verilecek bir bildiriye bile merkez yürütme kurulu üyeleri gazetelere götürür olmuştur. Kendi içinde kolektif çalışması, sistemi, programı olmayan yönetim kurulu kendinden daha alt birimdeki bölge yönetim kurulları üzerinde, kadromsu unsurlar üzerinde devrimci disipline dayanan bir etkinliği sağlayamamış, çok önemli durumlarda bile MYK üyelerin insiyatifsizliği kadromsu unsurlar üzerinde denetimini güçleştirmiştir.

c) **Kadro çalışması:** Devrimci Yol önderlerinin bizlere sunduğu (daha doğrusu sunmadığı) program perspektif DGDF içindeki çalışmamızın bakış açısını meydana getirdi.

Bir kadro çalışmasının yapılabilmesi için buna uygun bir programın ve perspektifin olması gerekir. Ama böylesi bir program ve perspektif ne MYK üyelerinde ne de o dönemler bizi bağlayan siyasi hareketimizde vardı. Devrimci Yol dergisinin varolan, ancak bugün ortaya çıkarabildiğimiz kadrolara bakış tarzı ve buna uygun olarak yaptığımız çalışma ise bizi hiçbir yere varamadı. «En geniş kitle içinde en dar kadro çalışması» diye belirlediğimiz ilkeyi Devrimci Yol Dergisinin çarpık kadrolara bakış tarzına uygun olarak hayata geçirmeye çalıştık. Çünkü en geniş kitle içindeki en dar kadro çalışması olarak büyük mitingler tertip etmek, yürüyüşler düzenlemek anlayışı tüm MYK üyelerinde hakim duruma gelmişti. Bu anlayışın bir ürünüdür ki Devrimci Yol'un 14. sayısında Ankara'daki bir miting «en geniş kitle içindeki en dar kadro çalışmasının» hayata geçirilmesi olarak gösterilmiştir.

DGDF oluştuğu ilk günden itibaren devrimci bir çalışmayı yrrtebilmek için doğru bir kadro anlayışına sahip olmayışının sıkıntısını çekmeye başladı. Ayrıca MYK'nın çevresinde varolan birkaç kadro da Devrimci Yol Dergisinin çalışmalarını yapmak üzere alınınca yönetim kurulu çalışmalarını yürütmede tamamıyla yalnız kaldı. Bu önemli yanlışı biraz açıklamakta fayda var. Devrimci Yol Hareketinin çalışmalarını yapmak üzere belli bölgelere gönderilen kadrolarla DGDF'nin çalışmasını yapmak üzere belli bölgelere gönderilen kadrolar birbirinden ayrılmış durumda değildi. Kimin ne zaman, hangi çalışmayı yürüttüğü belli olmayınca belli bir bölgeye giden kadronun da yapacağı çalışma verimli olmuyor, ne amaca yönelik olduğu anlaşılmayınca da gittiği bölgede huzursuzluğa neden oluyordu. Devrimci Yol Dergisinin bozuk kadro anlayışı burada kendini açık bir şekilde göstermektedir.

Bir siyasi hareketin bütün alanlardaki örgütlenme çalışma ile bir demokratik örgütün (DGDF) alışması birbirine karışmış iki iş arasındaki farklılık gözönünde bulundurulmadan faydacı bir anlayışla Ankara Hizipinin rgtlenme anlayışı esas alındığından MYK siyasi hareketin sorumluları gibi çalışabiliyordu. (Siyasi hareketin çalışmasını DGDF vasıtasıyla yürütmesi)

Ama rgttmz içindeki Devrimci Yol Hareketinin dönem dönem siyasi faaliyetlerini de yürüten kadrom dediği insanlara bu gözle bakılamaz. Çünkü, bir kadroda (Siyasi hareketin çalışmasını DGDF vasıtasıyla yürütmesi)

olması gereken özellikle bizim siyasi hareketimizde mutlaka olması gereken asgari Marksist formasyon, askeri bilgi, asgari yerleşik çalışma yeteneğinin olması kaçınılmazdır. Gerçi bugün binlerce bu yetenekte insanların olduğunu duymaktayız! Ama bu hususta hiç kimse kendini kandırmamalıdır.

Devrimci Yol Hareketinin çalışmasıyla DGDF'nin çalışmaları birbiri içine karışıp içinden çıkılmaz bir hal alınca bu olumsuz gelişim kadro olabilecek unsurların daha yetkinleşmesini engellediği gibi yeni çıkacak kadromsu unsurların da kendini göstermesini engelledi. Hele gittikleri bölgelerde bölgedeki arkadaşlarla anlaşamayıp uyumsuzluğa düşmeleri hem DGDF içinde, hem de giderek Devrimci Yol Hareketi içinde belli huzursuzluklara ve ikiliklere yol açtı. Burada belirtmek gerekir ki, bölgelere gönderilen arkadaşların bu olumsuzluklarda payları çok azdır. Asıl hata belli bir vasıf aranmadan, yeterli bir düzeye getirilmeden bölgelere kadroları gönderen siyasi anlayışındır. Bu sorun Ankara hizbinin, hizipçi örgütlenmesinin yansımasıdır. (Nasıl olursa olsun hizibe bağlı olsun)

MYK çevresinde kendine çalışmalarda yardımcı olacak kadroları yetiştirip ortaya çıkaramayınca, bütün yetersizliğine rağmen herşeye kendi koşmak gayretkeşliğine düştü. Bu da zaten başından beri varolan karmaşık çalışmayı içinden çıkılmaz bir hale soktu. MYK üyeleri birbirlerinden habersiz, tesadüflere dayalı bir çalışma yürütmeye başladılar. Hareketimizin de en büyük zaafı olan yatay örgütlenmeyi abartıp, dikey örgütlenmeye sadece lafta ağırlık vermemiz kadro çalışmamızın eksikliğini örter gibi göründü. Kadro çalışmasından; mitinglere, seminerlere, dernek kurmaya adam gönderme anlayışının hakim olması da bu olumsuzluğun bir devamıdır. Gerçi dergilerdeki kadro anlayışı yazılarımızda bu durumun yüzseksen derece tersi şeyler yazıyorduk ama yaptığımız objektif olarak buydu. Mitinglere, formlara, seminerlere ne kadar çok insan toplarsak o kadar başarılı olduğumuzu zannederek aylar ayları takip etti. MYK içindeki bu kadro anlayışındaki programsızlık eleman olmayışı (olabilecek gibi olanı da yok etme) kaçınılmaz olarak anti-faşist mücadeleye yansıdı ve «aktif savunma» diye belirlediğimiz dönemin mücadele şeklini

başarılı bir şekilde hayata geçiremedik.

Öğrenci derneklerinde, yurt seçimlerinde, mahalli bölgelerdeki seçim başarıları bizi mücadelede ve örgütlenmede başarılı olduğumuz şeklinde yanılttı. Bu elde ettiğimiz başarı bize alternatif olarak kurulan bazı gençlik derneklerinin (İGD, İYDGD gibi) sekte, mücadele kaçağı, çarpık dünya görüşüne sahip olmalarının ve her türlü olanaksızlık ve programsızlığımıza rağmen fedakârca Devrimci Mücadeleyi sürdüren DEV-GENÇ'li-lerin kanları, canları pahasına elde ettiği geçici olan başarı idi. Bu durumda şunu açıkça belirtmek gerekir ki, bu örgüt kendini bir reorganizeden geçirmeden daha ileri bir adım atamaz hale gelmişti DGD'nin vardığı bu olumsuz duruma rağmen elde ettiği başarılar izafidir, kalıcı başarılar değildir. Başarıları kalıcı kılabilmek bir program ve doğru bir sistematik ister ve devrimci bir anlayışın hakim olduğu çalışma tarzıyla yetiştirilen kadroları ister. Yeniden oluşturacağımız örgütümüz DEV-GENÇ'te bu önemli nokta mutlaka değerlendirilip, DEV-GENÇ olarak atmaya çalışacağımız adımı önümüzde somut olarak duran antifaşist mücadeleyi doğru bir şekilde kavrayarak bir işçi sınıfı örgütü değil, işçi sınıfı ideolojisini benimsemiş gençliğin «kitlesel» örgütü olduğumuzu kabul ederek çağımızın ulusal kurtuluş hareketlerinin profesyonel kadrolarının ilk öncüleri gençliğin içinden çıktığı objektif gerçeğini abartmadan ama küçümsemeden de kavrayarak atabiliriz. Bu gerçeği hayata geçirebilmemiz için kadrolarımız arasında ideolojik mücadeleyi hızlandırıp, kadromsu unsurları hayatın sıcak pratiğinde sağlamlaştırmalıyız. Bunun için Lenin: «Pratik çalışmaya katılmayınca gençler, hayattan habersiz bir laf ebesi, palavracı olarak yetişecekler, sağlam bir devrimci olmayacaklardır.» diyor. Bu da ancak ideolojik birliği sağlayarak ve de bu birliğe paralel pratik mücadeleyi hayatın içinde bizzat yaşayarak olacaktır. Gençlik bir halkın geleceğini temsil eder. Gençliğin yeri

yeteri kadar kavranamaz, bugün revizyonistlerin yaptığı gibi önemi küçümseirse Devrimci Hareketinin geleceği başarılı olamaz. Lenin, «Biz, geleceğin partisiyiz, gelecek ise gençliğe aittir. Biz yenilikçilerin partisiyiz. Yenilikçilerin peşinde ise gençlik seve seve yürür. Biz köhne dünya ile fedakarca savaş partisiyiz. Fedakarca savaşa her zaman önce gençlik girer.» derken bu gerçeği dile getiriyor. Ülkemiz gençliği ve DEV-GENÇ'in tüm militanları halkı uğruna ne tür fedakarlıklar gösterebileceğini hayatın içinde hergün göstermektedirler. Bu insanların şu veya bu sebeple oyalayarak bir sistemden belli bir programdan yoksun bırakmak hiçkimsenin hakkı olmaz.

d) **İdeolojik birlik sorunu:** MYK içinde başından da söylediğimiz tutarlı bir ideolojik birliğin olmadığı bu nedenin de sağlıklı bir çalışmayı yürütmeye engel teşkil ettiğini belirtmiştik. Dönemin karakterine uygun olarak hareketimizin de içinde bulunduğu partileşme süreci olgusunda en önemli yeri teşkil eden ideolojik birlik meselesi tamamlanıp olumlu bir yönde gelişme gösterememiştir.

Devrimciler teorik ve pratik çalışmanın pek çok adımında partileşme süreci içersinde daha henüz ideolojik bir birlik sağlanamadığından farklı düşünebilirler. Bu ayrılıkları gidermenin yolu son tahlilde pratiğin kendisidir ama, bu önemli sorun böyle kendiliğinden bir gelişime bırakılamaz. Bütün DEV-GENÇ kitlelerini ilgilendiren kararların en sağlıklı biçimde alınması pratiğe uygulanacak günlük tatbiklerin belli bir sistemle gecikmeden saptanabilmesi için tartışmak gerekir. Bu tartışmalar ideolojik birliği sağlamada siyasi hareketimizin esasa ilişkin meseleleri üzerinde mutlaka yapılmalıdır. Bu nedenlerle hataların düzeltilmesi, belli konularda ayrı ayrı bakış tarzlarının giderilerek birliğe varılması pratik sürecin kendiliğinden gelişimine bırakmak yanlış olur. İkna-eleştiri ve özeleştiri yöntem-

leri, hareketin teorik ve pratik gelişimini hızlandıracak belli bir olgunluğa vardırarak yanlışlıklardan arınarak doğru bir bakış açısına ulaşmasında araçlardır.

Bu sürecin kaçınılmaz bir sonucudur ki, tartışmalarda kullanılacak yöntem iknadır. Aynı görüş veya ayrı öneri ileri sürenler örgütünün kararlarını en doğru bir şekilde çıkmasını sağlamak için iknaya dayalı bir birliğin sağlanmasına çalışılır. İkna yöntemi sonuna kadar kullanılmalıdır (sonsuza kadar değil). İkna silahını olur olmaz yerde kullanılan bir araç sanmak ikna meselesini yeteri kadar kavrayamamanın bir sonucudur. İkna bilimsel temellere ve somut gerçeklere dayanır. İkna yöntemi kullanılırken ağırlıklı subjektif olmaktan kaçınılmalıdır. Bir kadro savunduğu görüşün doğru olduğunu kabul ettirmek için bahane değil, objektif maddi gerçekler göstermek zorundadır. Devrimci Yol Hareketinde bir türlü oluşmayan bu hususlar DGDF içinde de ideolojik birliği sağlamadaki ikna yöntemini olumsuzlaştırmış, ikna yerine bir partide bile olmayan katılıkla tasfiyecilik, görevden alma, karalama ön plana çıkmıştır. İkna yönteminde önseziler ve hiçbir kanıta dayanmayan tahminler ileri sürülmemelidir. Örneğin; «Bana öyle geliyor, buradan bu anlaşılmalı, bu bağlamda kavrayın» şeklinde olan görüş savunması ikna yönteminde her zaman geçerli olamaz. Ayrıca ikna tartışmalarında ahlak kategorileriyle kişiler üzerinde durarak şahsiyetleriyle oynamaktan kaçınmak gerekir. Ama bunun tam tersi bir anlayış hem Devrimci yol yazarlarına hem de onun DGDF içindeki uzantılarına bulaşmış kötü bir hastalıktır. Geçtiğimiz üç aylık kısa dönemde bunun çok kötü örneklerini gördük.

İdeolojik birliği kendi arasında oluşturamayan DGDF MYK üyeleri örgüt içinde de temel siyasi meselelerimize ilişkin kadromsu unsurlar arasında bir ideolojik birliği oluşturamadılar. Emperyalizm, faşizm, oligarşi gibi konularda DGDF kurulmadan önce de

varolan bir bakış açısı DGDF'ye sunulacak siyasi bir programın olmayışından daha öteye götürülerek geliştirilemedi. Kendi içindeki birliği sağlayamayınca bu örgütün kendi dışındaki diğer siyasetlerle başarılı bir ideolojik mücadeleyi yürüttüğünden bahsedilemez. Muhelif siyasetlerle yaptığımız tartışmalar da çok az fayda sağlayarak tartışmaya katılan diğer siyasi görüşlerin çarpık görüşlerinin de bir yansıması olarak bu tartışmalar ideolojik birliği netleştirme yerine bilgi yarışmaları şeklinde geçmiştir.

e) **Kitle anlayışımız ve kitle mücadeleleri:** Kitle hareketi kelimenin en geniş anlamıyla geniş yığınları kucaklama demektir. Bu tanımlama demokratik kitle örgütü tanımlamasıyla da paralellik göstererek bir bütünsellik ifade eder. Demokratik kitle örgütünün amacı en geniş kitleleri kucaklamaktır. Örgütün amacı bu olunca; kitle kelimesinin ve kitle mücadelesi kavramının başka anlamda daha dar bir şekilde kullanılması ve bu mücadelenin daha dar tarif aralığı olan uygulanışı yanlış bir şey değildir. Örgüt olarak bu husus daima gözden kaçırılarak iki terim birbirine karıştırılmıştır.

En geniş kitlenin mücadelenin içinde yer almasına kadar kitle mücadelesi en geniş kitleye nazaran daha az sayıda kişinin katılımıyla yürüyecektir gerçeği kavranamamıştır. İşçi sınıfının en geniş bir şekilde katılmadığı örneğin tek bir fabrikanın işçilerinin verdiği ya da halkın belli bir kesiminin katıldığı mücadele bu bakış açısıyla bir kitle mücadelesi olarak kavranmalıdır. Revizyonistler ülkemizde bu gerçeği tahrif ederek kitle mücadelesinden çok sayıda insan anlayışını ortaya atmışlardır. Ama bizim siyasi hareketimiz olaya daha değişik bir açıdan bakarak kitle mücadelesinin az ya da çok sayıda insanla açıklanamacağı gerçeğini ortaya koymuştur. Ülkemizdeki temel mücadele biçimi olan silahlı propaganda da bu bakış açısıyla az sayıda insanın uyguladığı gerekçesiyle kitle çiz-

gisinin dışında olan bir mücadele olarak değerlendirilemez. Bu durum bize kitle çizgisi ve kitle mücadelesi kavramlarının statik kavramlar olmadığını tersine ülkelerin özgül koşullarına göre değişebilen bir karakter taşıdığını göstermektedir.

Kitle kelimesi şöyle kavranmalıdır: Genel olarak en geniş yığınları ifade etmekle birlikte bu kelime, özel olarak pek çok durumda ve içinde bulunduğumuz dönemde somut mücadeleye şu veya bu şekilde katılanları ifade eder. Burada önemli olan nicelik değildir, niteliktir. En geniş kitle içindeki en dar kadro çalışması anlayışı da bu bakış açısına göre değerlendirilmelidir. Burada ifade edilen en geniş kitle, kitle kelimesinin bu sınırları içine girenleri kastetmektedir. Bunu örneklersek bir köyde on-onbeş köylü ailesi bir ağanın toprağını işgal etmişlerse bu bir kitle eylemidir. Çünkü uğrunda mücadele verdikleri demokratik hak ve talepler en geniş köylü yığınlarının hak ve taleplerinden bağımsız değildir. Bu olgu tüm revizyonist siyasetlerce bir türlü kavranamayıp kitle hareketi denilince en fazla insanın katıldığı hareketi anlamaktadırlar. Kitle mücadelesini böyle kavradıktan sonra bu mücadeleyi iki ana grupta inceleyebiliriz. Birincisi kendiliğindencilik yani niceliğin ağır bastığı mücadele. İkincisi bilinçliliğin, iradi müdahalenin yani niteliğin ağır bastığı mücadele DGDF olarak bizi daima meşgul eden kitle mücadelesi kendiliğindenci mücadele olmuştur ve yazının başından beri saydığımız olumsuzluklar kendiliğindenci mücadelenin peşinden gitmemize neden olmuştur.

Kendiliğindenci mücadele kavramı yanlış anlaşılma-ya neden olmamak için şöyle kavranmalıdır: Bu mücadele bilinç unsurunun olmadığı, bilinçsiz bir eylem olduğu anlamına gelmez. İnsanı diğer bütün yaratıklardan ayıran temel özelliği düşünmesi ve bilinçli bir şekilde davranması olduğu düşünülürse insanların lalettayin bir şekilde düşünmeden ve hiç bilinç unsuru ol-

madan davranmadığı hemen kavranır. Kendiliğinden unsurunun ağır bastığı mücadelelerde belli bir bilinç unsurunun varolmasına ve böyle bir eyleme katılanların belli bir bilinçle, bilerek ve isteyerek katılmalarına rağmen bu çeşit mücadeleye biz nasıl olur da kendiliğinden bir mücadele deriz sorusuna verilecek cevap ise şu olmalıdır:

Kendiliğinden mücadele insan kafasında tasarlanmış belli amaçları sonuçlarının yanında önceden sezilmeyen, önceden düşünülmemiş, arzu dışı devreye giren eyleme katılanların dışında varlığını sürdüren kaçınılmaz sosyal sonuçlarla, ilişki ve eğilimleri de olumsuzlukları beraberinde yaratan bir eylemdir. Harekete katılanların bundan daha da çok onları yönlendiren örgüt veya kişilerin hareketin bütün toplumsal sonuçları üzerinde toplumdaki etkileri üzerinde ortaya çıkabilecek yan unsurlar hakkında amaç dışı devreye girebilecek ve kaçınılmaz olarak hareketi başta belirlenen ilkelere ve amaçlardan saptırarak olan olumsuz etkenlerden belli bir bilgileri olamaz. Bu yüzden bu faktörlerin sızmasına karşı belli önleyici tedbirler örgütler veya kişiler tarafından alınmaz ve böylece bu hareketin başlamadan önce tespit ettiği bilinçli bir şekilde gerçekleştirilmesi için çaba gösterilen hedeflere varılamaz ve hiç amaç edinilmeyen kaçınılmaz sonuçlar ortaya çıkar.

İki yıl gibi bir süre içerisinde gerek Devrimci Yol Hareketinin ve gerekse DGDF'nin olduğu olumsuz durum gözönüne alınırsa kendiliğinden hareketlerin ne denli hareketimizi etkilediği anlaşılabilir. Kendiliğinden mücadeleyi belli bir tanıma tabi tutarsak şöyle diyebiliriz: Bu içinde toplumun ülke özeline ilişkin durumu bilinçli bir şekilde kullanılmadığı şu veya bu düzeydeki belli bir gelişmenin az ya da çok kendiliğinden gittiği hareketin uzak yakın çıkacak bütün sonuçlarının ve bunun yaratacağı etkinin bütün toplumsal çelişkilerin bütünlüğü içinde buna uygun tedbirlerin tespit edilemediği

ve buna uygun olarak alınması gereken tedbirlerin önceden alınmadığı toplumsal eylem ve buna uygun olan davranış tarzıdır. Her kendiliğinden hareketin temelinde mutlaka bir sınıf hareketi yatar ve bunun bir sonucu olarak mücadelede belli bir sınıf karakterine sahiptir. Daha öncede açıkladığımız gibi kendiliğindenci harekette bilinç unsuru yok değildir ama sözkonusu bilinç ya eksik ya da yanlış bir bilinçtir, ülkenin özgül şartlarının ve ülkeye uygun mücadele tarzının ya yanlış bilinmesinden ya da kavranamamasından doğan ters bir bilinçtir. Devrimci Yol Hareketinin de iradi müdahale yapacağız diye kendiliğindenci hareketlerin peşine takılması hareketin içinde hakim olan ters sistematığın bir sonucudur. Daha açık bir ifadeyle ülkemiz gerçeklerine uygun strateji ve taktikleri bütünleştiremeyen bir bakış açısının kaçınılmaz sonucudur.

Kendiliğindencilik olgusunun ağırlıkta olduğu kitle hareketlerinin zıddı bilinçlilik unsurunun ağırlıkta olduğu kitle mücadeleleridir. Bilinçli ve iradi bir şekilde yapılan mücadele hareketin ülkenin içinde bulunduğu durumu sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel durumunu açık bir şekilde kavrayıp bu konular hakkında doğru bir devrimci bakış tarzıyla çözecek devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgüt anlayışına sahip olmasını gerektirir. Burada önemli olan hareketi yürütenlerin belli bir ideolojik birlikle hareket sırasında kaçınılmaz olarak devreye girecek olumlu veya olumsuz faktörleri önceden tespit edip bunları yürütülen mücadelenin amacına uygun bir şekilde kanalize etmek için gerekli iradi davranışları gösterebilmeleridir. Bu durumda bilinçli mücadele ile belli bir örgütlülüğe varan mücadele paralellik gösterir. Fakat hemen belirtmek gerekir ki; örgütlü mücadelede doğru bir devrim anlayışı, örgüt anlayışı ve çalışma tarzı ister.

Kendiliğinden bir mücadelenin iradi bir müdahale ile bilinçli bir mücadeleye dönüşmesi mümkünse de

doğrultuları açısından iki mücadelede birbirine zıt karakter taşır. Kendiliğinden mücadele çaresiz, eksiklikleri olan yanlış bir anlayışla örgütlenmiş ve amacı netlik kazanmış bir eylemdir. Bu yüzden devrimci bir harekete zararlıdır ve gerici bir karakter taşır. Zaman zaman da karşı devrim güçleri tarafından devrimcilere karşı kullanılabilir. Bunları değerlendirerek devrimciler kendiliğindenci mücadelenin savunucuları ve tarafları değildirler. Ama bu husus yalnız dergilerde belirtilen genel bir ilke olmaktan öteye çıkamayıp hayatın içinde kendini ispat etmezse bir anlam taşımaz. Devrimciler hiçbir zaman kendiliğindenci mücadeleye övgüler düzmezler. Tersine yapmaları gerekenin hareketlerinin politik, ideolojik ve bunları içine alan örgütsel çalışmalarıyla kendiliğinden gelişen hareketleri belli bir iradi müdahale ile bilinçli hareketler haline çevirmeye çalışırlar. Lenin bu konuda şöyle diyor: «İşçi sınıfı devrimcileri kendiliğindenliğin sözünü etmezler... onlar kitlelere örgütlü, amaca yönelik, birlikte, zamanlı, olgun davranış öğretirler.» (cilt 29, s. 285) Lenin yine bir başka yerde «Görevimiz kendiliğindenliğe karşı mücadele etmektir.» diye devrimcilerin görevini belirtmektedir. (cilt 5, s. 396) Burada sonuç olarak şunu kavramak gerekir. Kendiliğinden mücadeleye karşı mücadele etmek şu veya bu nedenle kendini kendiliğindencilığe kaptırılmış olanlara «bu kendiliğinden mücadeledir, yanlıştır, bundan vazgeçin» gibi cümlelerle bu olumsuzlukları dergilerde belirtmekle olumsuzluklar giderilemez. Devrimci kitle ve buna uygun kitle mücadelesi nedir sorusuna bu açıklamadan sonra daha doğru bir cevap verebiliriz. Devrimciler açısından kitle mücadelesi bilinçli kitle mücadelesidir. İradi müdahalenin yapıldığı bir örgütün yönlendirdiği bir mücadeledir ve bu mücadelede yer alanlar kitlelerin temsilcisidirler. Lenin bu konuyu şöyle açıklıyor: «Kitleler kavramı mücadelenin karakteri ile birlikte değişir. Mücadelenin başında kitleden söz ede-

bilmek için bir kaç bin gerçekten devrimci işçi yetiyordu. Eğer parti sadece üyelerini değil de, partizizleri de mücadeleye katmayı harekete geçirmeyi başarabilirse, bu, kitlelerin fethedilmesinin başlangıcı demektir. Devrimlerimizde birkaç bin işçinin kitleyi temsil etmeye yettiği durumlar yaşadık. Harekemizin ve menşeviklere karşı verdiğimiz mücadelenin tarihinde, bir şehirde birkaç bin işçinin hareketin kitle karakterini ifade etmeye yeterli olduğunu gösteren birçok örnek bulabilirsiniz. Sıradan birhayat yaşayan ve sefil bir varlık sürdüren hiçbir zaman politika hakkında birşey duymamış olan birkaç bin partiziz işçi devrimci bir şekilde davranmaya başladı mı işte kitle budur. Hareket genişler ve güçlenirse giderek gerçek bir devrime dönüşür. Biz bunu 1905'de ve 1917'de, üç devrimde de gördük ve sizlerde aynı şekilde bunları görmek zorunda kalacaksınız. Devrim yeteri kadar hazırlandığında kitle kavramıda değişir: Artık birkaç bin işçi kitleyi temsil etmez. Bu kelime başka birşey ifade etmeye başlar. Kitle kavramını bundan çoğunluğu, sadece işçilerin basit çoğunluğu değil, bütün sömürülenlerin çoğunluğunu anlamak şeklinde değişir. Bundan başka bir yorum bir devrimci için mümkün değildir ve bu kelimeye verilecek her türlü başka anlam anlaşılmaz olur. (Kitle içinde Parti Çalışması)

Kendiliğindenci gelişen mücadeleyi ne örgüt olarak DGDF ne de ona siyasi yön veren Devrimci Yol Hareketi bilinçli bir mücadele haline dönüştürüp devrimci bir kitle anlayışını revizyonist kitle anlayışı yerine oturtamamıştır. Yapılan mitingler yürüyüşler niteliği ile değil sadece katılımın niceliğine ilişkin olarak değerlendirilmiş, bunun bir sonucu olarak da yatay gelişme abartılıp nitelikli kitle eylemleri küçümsenir olmuştur.

f) **Görevden ayrılmalar:** Yazının başından beri saydığımız olumsuzluklar MYK'nın çalışmasında yetmiyormuş gibi bir de yönetim kurulu üyelerinin bile

bilemediği nedenlerle yönetim kurulunun yarısından fazlası (Ankara hizibine bağlı olanlar) yönetim kurulundan ayrılarak MYK'nın daha da işlemez hale gelmesine neden oldu. Ayrılan arkadaşların Devrimci Yol Hareketinin çalışmalarını yürütmek üzere alındıklarını zannediyor, herhalde daha önemli devrimci çalışmalar yapmak üzere ayrıldıklarına yorumluyorduk. Ama Ankara hizibi ile Devrimci Yol'un diğer militanları arasında ayrılık başgösterince acilen görevlerine dönerek biz zaten hiç ayrılmamıştık gibi samimi olmayan sözlerle hemen bir yönetim kurulu toplantısı yapıp yönetimdeki Ankara hizibine karşı olan arkadaşları tasfiye etmeye çalıştılar. En önemli sorunlarda bile biraraya gelip kararlar alamayan merkez yönetim kurulu tasfiye ve görev değişikliği kararını yıldırım hızıyla almayı başarmıştır.

DGDF'nin hukuki bazı nedenlerle tekrardan organize edilmesi kararı dört ay önce henüz daha Devrimci Yol Dergisiyle MYK üyelerinin bazıları arasında bir ayrılık çıkmadan alınmış bir karardı. O zaman çalışmalar beraberce yürütülüyordu. Fakat daha sonra ayrılık ortaya çıkınca bu çalışmaları hemen sonuçlandırılmıştır. Buna daha da demokratik bir görünüm verebilmek için güya Türkiye'nin her tarafından çağırıldıkları temsilcilerle bir toplantı tertip edip kabul edenler etmeyenler oyunuyla bir hizibin federasyonu oluşturulmuştur. Muhtelif bölgelerden çağırılan arkadaşlardan birçoğu ise ne o bölgelerdeki dernekleri ne de o bölgedeki DEV-GENÇ militanlarının iradesini temsil etmekteydi. Toplantıya katılanlar sadece Ankara hizibini onaylayanlar arasında seçilmişti. Buna bir istisna olarak sadece İstanbul DEV-GENÇ'i temsil eden arkadaş çağırılarak «Biz herkesi çağırдық» havasını vermeye çalışmışlardır. Federasyonun bu toplantıdan çok daha önce kurulduğu ise federasyonun kurulduğu toplantıdan hemen iki gün sonra açıklanmasıyla kendini ispatlamıştır. Bu federasyonun gerçek DEV-GENÇ olmadığı aşikârdır. Gerçek

DEV-GENÇ tüm militanların ortak onayı ile yeniden oluşturulacaktır. Bu anlamda zaman kaybetmek DEV - GENÇ hareketini zaafa uğratar. Gençlik içindeki çalışmalarımızın büyük bir bölümünü DEV-GENÇ'i sağlıklı bir şekilde yeniden organize etmeye yöneltmeliyiz. Bu broşürde bu çalışmanın bir parçası olarak değerlendirilmelidir.

— YENİDEN ORGANİZE EDECEĞİMİZ ÖRGÜTÜMÜZ
DEV-GENÇ'İN SINIF SAVAŞINDAKİ YERİ NE
OLMALIDIR —

Ülkemiz emperyalizmin işgali altında yeni-sömürge bir ülkedir. Milli kurtuluş savaşında küçük burjuvazinin ele geçirdiği öncülük kısa bir zaman sonra bürokrat burjuvaziyi yaratmış, 1930 ve 40'larda bürokrat burjuva ve ticaret burjuvazisi birleşip yabancı tekellerle bütünleşerek III. bunalım döneminin özellikleriyle paralellik-gösteren yerli tekелci burjuvaziye ortaya çıkardılar. Bu ortaya çıkan tekелci burjuvazi kendi dinamiği ile değil dışsal dinamiğin etkisiyle oluştuğundan emperyalizme bağımlı ve onun tarafından yönlendirilen bir karakter gösterir. Küçük burjuva radikalleriyle emperyalizme bağımlı tekелci burjuvazi arasındaki nisbi denge 1960'da olduğunun tam tersi bir şekilde, bu seferde 12 Mart açık faşist darbesiyle tekeller lehine bozulmuş, ülkemiz daha da çok emperyalizmin vesayeti altına girmiştir.

Diğer gerici sınıflarla ittifak yapmak zorunda kalan emperyalizme bağımlı yerli tekелci sermaye kendi iktisadi ve siyasi bunalımına çare bulmak, halkın devrimci muhalefetini bastırmak için iç savaş kurallarına göre orduyu, polisi ve MİT'i yeniden organize edip silahlandırmaktadır. Bunu sonucu olarak ordu anti-gerilla bir şekilde örgütlenmekte, konvansiyonel silahlarla donatılmaktadır. Polis ve MİT kadroları bu mücadeleyi durdurmakta yeterli görülmeyerek Kontra-gerilla adı altında cinayet örgütleri oluşturulmuştur. Ayrıca sivil faşist güçler de örgütlenilerek yarı-militarize faşist milis

güçleri oluşturulmaktadır. Faşist propaganda ve demagoji yukarıdan aşağıya kendine belli bir taban yaratabilmek için yoğun bir çalışma içine girmiştir. Bütün bunların bileşeni olan terör ve zulüm her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır. Ülkemizde kendiliğindenci bir şekilde de olsa sınıf mücadelesi hergün daha keskinleşip yeni yeni boyutlar kazanmaktadır. Devrimci Gençliğin yeri bu somut mücadele içinde halkının yanında yer almak olmalıdır. Üniversitelerde, gecekondu mahallerinde, fabrikalarda, köylerde verilen mücadele gençliğin mücadelesinden kopuk, ondan bağımsız bir mücadele gibi değerlendirilemez. Aksine gençliğin mücadelesi bu mücadelelerle bütünlük gösteren onun ayrılmaz bir parçasıdır. DEV-GENÇ bu mücadelelerin içersinde bizzat yer alarak gençliğin kendiliğindenci olan mücadelesini bilinçli bir mücadele haline çevirmekle yükümlü olmalıdır. Ülkemiz çapında varolan dağınıklığın giderilmesi durmadan dağınıklıktan dert yanarak halledilemez. Aksine tüm yığınlıkların üstesinden gelebilecek örgütlü bilinçli ve yaratıcı çalışmayı hızlandırmak ve hergün yeni yeni insanları mücadeleye dahil etmekle bu olumsuz duruma bir son verilebilir. Fakat bugünde Devrimci Gençliğin mücadelesi ve gençliği son birimine kadar örgütlenme ilkesi bir takım engellerle karşı karşıyadır. Bu engeller şöyle özetlenebilir. Birincisi ülkemizdeki revizyonist akımların gençlik içersinde yarattığı teorik ve örgütsel kargaşalık. İkincisi karşı devrim güçlerinin saldırını alabildiğine arttırıp en ufak bir demokratik kıpırdanışı bile ezmeye çalışması. Bir de bunların yanına bugün hareketimizin içine düştüğü olumsuzluklar eklenince bu engelleri aşmak güç gibi görünmektedir. Ama ülkemiz devrimci gençliğinin gücü ve birikimi bu olumsuzlukları aşacak seviyeye artık gelmiştir. Ama şu bir gerçektir ki; faşist terörün alabildiğine arttığı siyasi cinayet ve işkencelerin gündelik, olağan olaylar haline geldiği bir dönemde devrimciler

faşist terör karşısında yeteri kadar örgütlü ve bilinçli hareket edememektedirler. Devrimci gençliğe karşı yöneltilen saldırılar sokaklarda adam kurşunlamadan kaçırarak kurşuna dizmeye, demokratik örgütleri kapatmaya, işkenceye kadar her türlüyle sürmektedir. Oligarşi, devrimcileri örgütsüz bırakabilmek için dernekleri kapatmakta yıldırabilmek ve gözdağı vermek içinde işkenceler, kaçırıp kurşuna dizmeler düzenlenmektedir. Bugünün şartları değerlendirildiğinde gençliğin bu sınıf savaşında kendine mahsus bir yeri vardır. Gençlik bütün boyutlarıyla değerlendirilmelidir. Bu anlamdaki en temel şiarımız gençliği son birimine kadar örgütlenme olmalıdır. Bunu sağlamak da anti-faşist, anti-emperyalist bir zemin üzerindeki birlikten geçer. Farklı sınıflardan gelen gençliğin birliği elbette tıpkı kitle kelimesinin kapsamında olduğu gibi bütün gençliği içermeyecektir. Bu kapsamın dışında burjuva sınıf ve tabakalarının peşinden giden gençlikte varlığını koruyacak. Bugünkü görünen objektif durumda bunu kanıtlamaktadır. Gençliğin birliği sağlanmaya çalışılırken içine düşmemeye çalıştığımız bir yanlıgı şu olmalıdır. Amacı ne olursa olsun, nasıl düşünülürse düşünülün bütün gençliğin birliğini sağlamak. Bu anlayış kesinlikle yanlış bir anlayıştır. Bunun yerine belli siyasi tercihler doğrultusunda (anti-faşist, anti-emperyalist) bir birlik sağlanmalıdır. Bugün objektif bir gerçektir ki bu birliğin çok büyük bir kesimini öğrenci gençlik oluşturmaktadır. Bugünkü gençlik kuruluşlarından kim aksini iddia ediyorsa kendini aldatıyordur. Ama hiçbir zaman amacımız ve istenen hedef bu değildir. Amacımız işçi, köylü, öğrenci gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist birliğini DEV-GENÇ çatısı altında birleştirmektir. Ama bugünkü durumda göz önünde bulundurmamak mecburiyetindeyiz. Gençliği bir bütün olarak değerlendirdiğimizde daha net olarak görünen anti-faşist anti-emperyalist birlik sorunu öğrenci gençlik değerlendirildiğinde da-

ha karmaşık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Öğrenci gençlik içinde sınıfsal konumunda göreceli olarak bağımsız olan belirli siyasi kümelenmeler vardır. Öğrenciler arasında kabaca bir grup tasnifi yaparsak ortaya çıkan şudur: 1) Politik fikirleri olanlar: Bunlar mevcut iktidara karşı aktif bir şekilde mücadele veren devrimcilerdir. Ayrıca bu grubun içersine demokratik sol, sosyal demokrat gibi politik eğilimli diğer grupları da koyabiliriz. ve bizi mücadelede en çok ilgilendiren grup budur. (Kadrolar sorunu açısından). 2) Akademikler: Bunlar sorunlarının çözümünü sadece akademik mücadelede görüp mücadelelerini akademik mücadele ile sınırlı tutarlar. Gençlik örgütü bu gruptan iyi çalışmasıyla bir sürü iyiniyetli genci birinci gruba dahil etmeyi başarabilir. Eğer bu grup salt akademik mücadeleleriyle başbaşa bırakılırsa bir müddet sonra yozlaşarak demokratlık vasıflarını bile kaybedebilirler. 3) İlgisiz olan geniş yığın veya apolitik olanlar: Bu grup üzerinde de gençlik örgütü yine özel bir program uygulayarak ilgilerini çekip politize etmeyi amaçlayan muhtelif eylem türleri yaratmalıdır. Çünkü belli bir çoğunluğu teşkil etmektedirler. 4) Karşı devrimciler: Faşist ve diğer gerici gruplar: Bu gruba karşı verilecek mücadele salt ideolojik mücadele ile sınırlandırılmaz. Faşizme karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak sürdürülür.

Öğrenci gençlik içindeki bu gruplaşmalar bugün toplumda varolan gruplaşmaların bir yansımasıdır. Bu gruplaşmaların belli bir sınıf ayırımına denk düşmediği söylenebilir. Tabi ki, sınıflara ayırım politik gruplaşmanın nihai temelidir. Ve son tahlilde grupların yerini belirler. Bu son tahlilde yani; belli bir sınıf ayırımına tamamen denk düşen bir politik kutuplaşma ancak nihai olarak verilecek politik mücadele ile bazen yıllarca süren belli dönemlerde durgunlaşır gibi görünen belli dönemlerde alabildiğine keskinleşen bir mücadeleyle varılır. Bu tahlilin bir sonucudur ki faşistlerin içeri-

sinde varolan halk çocuklarının varlığına şaşmamalıyız ve bu durumu faşistlere karşı verilecek mücadelede saptırıcı bir noktaya götürüp onlarda halk çocuğudur «şebekesi olan herkes okula girmelidir» gibi karşı devrimci bir noktaya getirmemeliyiz. Bu objektif durumu değerlendirerek faşizmin demagojik safsatalarını teşhir edip faşizmin ne olup ne olmadığını en geniş bir şekilde kitlelere aktarmalıyız. DEV-GENÇ sürdüreceği mücadelenin bir bölümünü de kendine devrimciyim diyen ama özünde devrimci olmayan düşünce ve görüşlere karşı da mücadele vererek gençliğin acil, güncel akademik-demokratik sorunları dahil olmak üzere her ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimci hareketi genişletmek ve gençlik hareketini kendiliğindencilikten kurtararak bilinçli bir hale getirmenin çabasını sürdürmelidir.

Gençliği devrimcilerin safına kazanmak hiçbir zaman hareketin en genel ilkeleri etrafında durmadan tekrarlanan birlik sloganlarıyla sağlanamaz. «Devrimci kamptaki tüm ayrılıkları bir tarafa iterek, genel politik harekette birlik ilan etmek gerici bir şiardır ve burjuva demokratik konumuna geri dönüştür.» (Lenin) Bu alıntıdan da net bir şekilde anlaşılacağı üzere gençlik içinde varlığını sürdüren revizyonist ve oportünist görüşleri teşhir etmeden gençliğin birliğini sağlamak mümkün değildir. Bu noktada şu soru aklı gelebilir «En geniş anti-faşist birlik» sözüyle yukarıda söyledikleriniz birbiriyle çelişen şeyler değil mi? Hayır değildir. Çünkü doğru devrimci görüşün gençliği kazanma savaşı kendini verilen anti-faşist mücadelede ve buna bağlı olarak sağlanan örgütlenme anlayışında somutlamaktadır. Gençliğin birliğini sağlama yolundaki mücadelemiz ve bu birlikten ne kastettiğimize gelince, gençliğin birliğinden, ideolojik birlikten, tek merkezi kitle örgütünden anlaşılması gereken yazının başında da vurguladığımız gibi kesinlikle doğru devrimci siyasi görüşler etrafında hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak açık hedefler belli bir

program doğrultusunda gerçekleşecek bir birliktir.

Broşürün en başında söylediğimiz günümüz devrimci hareketinin dağınıklığı gençlik meselelerini çözmekteki en büyük olumsuzluğu yaratmaktadır. Sosyalist hareketin çok başlı bir yapıya sahip olması günümüzde devrimci hareketi yönlendirecek bir partinin olmayış gençliğe ve onun hareketine tüm olumsuzluklarıyla yansımakta gençlik hareketinin örgütlenmesini anti-faşist mücadelesini, görevlerini bir kat daha zorlaştırmaktadır. Çünkü açıktır ki gençlik hareketi en genel anlamıyla gerçek doğru hedefine ancak onu yönetecek bir programa sahip olan proletarya partisinin varlığı ile ulaşacaktır. Gençlik hareketi yaşadığı çağın en devrimci sınıfı ve onun hareketiyle kendini bütünleştirmedikçe objektif olarak karşı devrimin hizmetine girer. Fakat günümüzden proletaryanın öz örgütü yok diye gençliğin örgütlenmesini ertelemek veya bu anlayışla değişik biçimler aramak bizi yanlış noktalara götürür. Gençlik örgütünün eyleminin muhtevasını partinin varlığı veya yokluğu temelinden kaynaklandırmamak gerekir. Burada devrimcilerin yapması gereken gençlik hareketinin somut hedeflerini tespit ederek buna göre gençliğin sınıf mücadelesinde alması gereken yeri sağlamak olmalıdır. Burada kavranması gereken olgu yani partinin olmadığı zaman ortaya çıkan durumdan anlaşılması gereken; gençlik örgütünün bu olguyu değerlendirerek bu süreçteki rolünü doğru olarak yerine getirip getirmesiyle ilgilidir. Yoksa onun genel karakterini değiştiren bir olay olarak kavranmamalıdır. Gençliğin örgütlenmesinde yeni-sömürge ülkelerde birlik sorunu özel bir önem kazanmaktadır. Gençlik hareketinin ve onun devrimci eyleminin birliği elbette en sıhhatli şekilde onun örgütsel birliğinin oluşturulmasıyla mümkün olacaktır. Grup çıkarlarına, hizipçiliğe kurban edilen gençliğin birliğini bozucu anlayış ve örgütlerle sonuna kadar mücadele edilmelidir (İGD, İYDGD, Tüm DEV-GENÇ) gibi.

Gençliğin örgütsel ve ideolojik birliği gençliğin tek vücut oluşu işçi sınıfı ideolojisine daha sıkıca sarılmayı sağlar ve gençliği mücadelede alması gereken yere getirir. Gençlik antifaşist mücadelede gerçek yerini bu bakış açısını kavradığı zaman alabilir. Gençliğin faşizme karşı mücadelesi aktif savunma çizgisi temelinde en geniş anti-faşist birlikten geçmektedir. Bu anlamda gençliği yönlendiren örgütün anti-faşist bir programı ve onu tutarlı olarak hayata uygulayacak bir sistematığınınin olması mutlaka gereklidir. Bu sağlanmadığı müddetçe ne anti-faşist mücadele ne de gençliğin birliği sağlanamaz.

— SONUÇ

DEV-GENÇ yeni çalışmasında şu noktaları gözönünde bulundurmalıdır:

a) Örgüt içi ve örgüt dışı birlik ve merkezi otorite sağlanmalı, bunu sağlayabilmek için de yönetim kurulunun seçiminde belli yetenekler gözönüne getirilmeli, buna uygun olarak kolektif çalışmanın koşulları yaratılmalıdır. Örgüt olarak baştan planlı ve belli bir sistematığe dayanan çalışma yürütülmeli, günlük olayların peşinden giderek boğulunmamalıdır.

b) «En geniş kitle» terimi doğru bir şekilde kavranarak, en geniş kitle içinde en dar kadro çalışması ilkesi üzerinde bölge, birim çalışması yapacak kadrolar teorik ve pratik olarak yetiştirilmelidir.

c) Örgüt içinde gerek kadrolar arasında ve gerekse geniş kitle içinde ideolojik mücadele kampanyaları açılmalı, örgüt kendi dışındaki siyasetlere karşı da ideolojik mücadele temelinde mücadelesine de hız vermemelidir.

d) Anti-faşist, anti-emperyalist mücadele anlayışına açıklık getirilmeli ve anti-faşist mücadele çizgisi hayatın bizzat içinde kitlelere önderlik ederek faşist terörün karşısına dikilmelidir.

Bu ilkeler doğru bir şekilde kavranılıp yerine getirilmesi başarılıdığı zaman örgüt gerçek bir DEV-GENÇ olacaktır.

DEV-GENÇ'İ YAŞATACAĞIZ

**YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN
BİRLİĞİ**

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ

TÜSTAV

* 73'den bugüne gençliğin mücadelesini anlatan geniş kapsamlı bir broşür daha sonra çıkacaktır.

TÜSTAV

«Biz, geleceğin partisiyiz, gelecek ise gençliğe aittir. Biz yenilikçilerin partisiyiz. Yenilikçilerin peşinde ise gençlik seve seve yürür. Biz köhne dünya ile fedakarca savaş partisiyiz. Fedakarca savaşa her zaman önce gençlik girer.»

LENİN

TÜSTAV

Fiatı : 7,5 TL.